

Con mắt có đuôi

Hoàng Lan Chi

Một

Nàng đến thành phố được mệnh danh là thành phố tình yêu một sáng cuối đông . Hai bên đường , những cây phong cao ngất trụi lá . Đường lên cao xuống dốc làm nàng liên tưởng đến bản nhạc một thời nàng ưa thích :

Phố núi cao, phố núi đầy sương

Phố xá cây xanh trời thấp thật gần

Anh khách lạ đi lên đi xuống

May mà có em đời còn dễ thương

Nàng mỉm cười " có ai sẽ còn nói câu ấy với ta , ở tuổi này ?" May mà có em, đời còn dễ thương?

Khu nhà nàng trú nằm trên ngọn đồi thấp . Từ phòng khách hay phòng ngủ, nàng đều nhìn thấy phong. Một rừng phong trụi lá. Đáng tiếc. Giá như nàng đến được đây vào cuối thu để nhìn rừng lá đỏ thì thú vị biết mấy . Mấy câu thơ xưa đã khiến nàng yêu mến lá phong dù chưa bao giờ thấy :

Trận gió thu phong rụng lá vàng

Lá bay tường bắc lá bay sang

Vàng bay mấy lá nằm già nửa

Hờ hững ai xui thiệp phụ chàng

(Tân Đà)

Thu phong. À há, gió đông của xứ hoa anh đào đã hú lồng lộng , bứt lá phong rơi tả , chỉ còn cành cây trơ trụi. Đêm khuya, từ giường ngủ, nàng nhìn ánh trăng vàng vọt lơ lửng trên ngọn phong. Lòng man mác nhớ nắng ấm Cali ..Cuộn mình trong chăn ấm , nàng nho nhỏ :

Năm năm rồi không gặp

Từ khi em lấy chồng

Anh một đời rong ruổi

Đời chia hai nhánh sông

Năm năm rồi không gặp

Từ khi em lấy chồng

Chúa buồn trên thánh giá

Mấy nhạct khoà mưa sa

Như con sâu làm tổ

Trong trái vải khô cần ..

(Tình buồn-Phạm Duy)

Nàng mỉm cười khi ví mình như con sâu đang cuộn mình trong chăn. Năm năm ư ? Gần ba mươi năm thì có !

Hai

Nàng mở cửa . Chàng đứng đó . Nàng vẫn nhận ra . Dù mái tóc trắng phau và dáng người đậm đà .

-Anh vào chơi. Chờ Quỳnh tí nhe. Mới có anh Trung gọi mà sao phone kỳ quá ?

Nàng đứng cạnh bàn và quay số. Chàng ngồi ghé ngấm nàng . Nàng tự tin. Vâng, đã nhiều người nói với nàng về cái gọi là hội ngộ tình xưa ! Họ nói rằng, đa số vỡ mộng. Người xưa già nua, xấu xí, bụng phệ , lưng còng và giọng nói thì chẳng ngọt như thuở nào ! Còn ta ư ? nàng mỉm cười " Ta chưa còng, ta chưa tàn lăm. Nhiều người còn khen ta trẻ .." Nhà thơ cái dún của vũ chụ (biệt danh do nàng đặt cho HHC) " Hà Huyền Chi còn bảo, anh ngạc nhiên vì giọng nói trẻ và thanh lịch của con bé .."

Chính vì vậy, nàng thân nhiên quay điện thoại và biết chàng đang ngấm mình nhưng nàng không run ! Chả bù cho ngày xưa !

Thình thoảng , có lúc nhìn lên, bắt gặp ánh mắt chàng đang nhìn mình âu yếm, nàng thấy thú vị !

Ngồi vào xe, nàng nhí nhảnh :

- Đức có nét gì đó giống chị Bích mà Quỳnh chưa tìm ra ?

Chàng nhìn sang nàng mỉm cười :

-Nét gì à ? Đức dễ thương giống chị Bích !

Nàng phì cười . Câu pha trò của chàng đã dẫn cả hai trôi về dòng sông cũ thật nhanh .. Ngày ấy, chàng cũng hay dí dỏm như thế !

Nàng trêu chọc:

- Chị Bích bảo Đức hội mọi nét tài hoa của anh em trong nhà nhưng ..

Chàng nghiêng đầu -vì dư biết nàng định nói gì :

-Như thế con đường từ tim đến óc gần hơn Quỳnh à !

Nàng bĩu môi. Rồi lại cao vút:

-Quỳnh nói với chị Bích "thì ngày xưa, em chê Đức ... mà ?

Chàng mỉm cười bao dung. Nàng thấy lòng vui . Từ khi sang Mỹ, ở Orange County , bao bạn bè tìm đến. Buổi gặp gỡ với nhóm TV, GL , Quánvà cả các bạn lẻ . Bố già PD cũng phone " Duy Minh sẽ đến đón Quỳnh đi nghe nhạc DQ tối thứ bảy nhé "

Rồi bất ngờ là khi chàng gọi lúc nàng đang ở xứ băng giá. Tuyết phủ trắng trời, cây khô trụi lá và giọng nói năm nào. Vẫn dịu dàng, ấm áp.

Và rồi hôm nay, chàng -với hơn hai giờ lái xe - để đến với nàng. Nàng không dám hỏi " vì sao anh muốn gặp em ? "

Ba

Hoa anh đào đẹp quá . Hai bên đường rợp hoa. Chỉ còn một tuần là hoa rụng nên hôm nay, thiên hạ lái xe đổ xô ra bờ sông ngắm anh đào. Nguyên vòng quanh bờ hồ Potomac , hoa đào với hai sắc hồng trắng tung bừng

Đi một vòng, chàng và nàng ngồi cạnh nhau bên bờ hồ . Nàng kéo áo manteau cao . Gió lạnh. Nàng nhớ hai lần lên Đà Lạt.Cứ mỗi lần ở Đà Lạt, nàng lại buồn hiu hắt và nhớ chàng. Vì sao ? nàng không biết ! có thể vì Đà Lạt -thành phố tình yêu ! Nàng đã luôn lẻ bóng ở thành phố này ? hay vì Đà Lạt, nơi xưa kia, chàng thường lui tới và khi từ vùng đồi núi về -lại tìm đến nàng ngay ? Giờ đây, gió lạnh, hoa đẹp, nàng thấy se lòng. Anh đã không thể ôm em được như ngày xưa nữa rồi ? Mà ngày xưa, cũng chưa bao giờ chàng ôm được nàng cơ mà ? Giờ đây, nàng , với số tuổi hơn gấp đôi thuở nào, không còn co rúm người trước đàn ông thì lẫn ranh vô hình đã định sẵn ...

-Quỳnh này, Đức không bao giờ nghĩ lại có ngày gặp lại Quỳnh trên đất Mỹ !

-Ừ, ở đời luôn có những bất ngờ ...

-Nếu không có Quỳnh, Đức cũng chẳng bao giờ đi bộ ngắm hoa như thế này !

Nàng im lặng. Nàng biết chàng nói thật. Tính chàng vẫn vài nét cố hữu xưa. Ngang là một . Chẳng việc gì phải nói dối cho vừa lòng con gái ! Nhưng nàng -là trường hợp đặc biệt . Chàng đã chẳng rất chiều nàng từ xưa đó sao ?

-Ngày xưa, Đức bướng và ngang lắm ? Đức không chơi với cô nào cả ? mặt Đức cứ vênh lên ?

-Vậy sao ?

-Đức nhớ Loan không ? Chị ấy hơi gì đó, Đức cà khía ngay !

Chàng -tự xưa-khi đến nhà nàng-cũng chỉ biết mình nàng .Còn thì không quan tâm lấy lòng ai , kể cả cha mẹ, các em nàng !

Hai người ríu rít nhắc chuyện xưa. Kỷ niệm tràn về như thác lũ

-Quỳnh nhớ không , tụi mình quen nhau khi đi ghi danh.Đức đã bắt con sâu trên tay Quỳnh !

-Ừ .Nhưng có người làm quen xong rồi thôi. Còn Đức thì ..

-Thì sao ?

-Thì sau đó Đức tìm Quỳnh , Đức cho Quỳnh mượn "cours" !

-Mình học chung cái hữu cơ và sinh hoá nhỉ ?

-Ừ, cái sinh hoá thì Đức đi Đà Lạt về mượn nên Duyên đã " xí " Quỳnh trước ! Còn nhớ Duyên không ?

-Nhớ !

- Duyên đi mô , không ai biết ? Quỳnh có hỏi Ngô Thụy Miên về Duyên nhưng Miên bảo, chính Miên cũng muốn biết tin Duyên mà chưa có !

Nàng nhấp một cánh hoa đào. Ô lạ chưa ?Hoa thường ngai ngái, nhưng hoa anh đào có vị ngọt. Rất dịu. Nàng đưa cho chàng :

-Đức xem ? ngọt lắm ?

Chàng mỉm cười nhấp cánh hoa theo ý nàng :

-Ừ, có vị ngọt !

-Đức còn nhớ không , giờ Hoá Mô Tả , Quỳnh với Đức vô lớp cùng lúc. Quỳnh đi trước , Đức theo sau.Hôm đó, Quỳnh mặc áo vàng. Đức chẳng ngán ai cả, y ý " áo nàng vàng ,anh về yêu hoa cúc.." ! Đức làm Quỳnh xấu hổ quá vì Đức nói to, cô S và mấy bạn bàn đầu nghe rõ !

Chàng quay sang nhìn nàng mỉm cười:

-Còn Đức lại nhớ , khi Quỳnh để quên cái kính , Đức đã vô lớp lấy cho Quỳnh . Dường như thầy Sơn rất ngạc nhiên !

Nàng cười thú vị :

-Ừ, Quỳnh nhớ rồi. Đức thì chẳng ngán ai hết. Đức chở Quỳnh về đến nửa đường , Quỳnh sực nhớ bỏ quên kính.Thực ra, bỏ quên thì vô lấy, chẳng sao.Nhưng khốn nỗi, chỗ Quỳnh vừa ngồi giờ trước , ai cũng biết ! Mà Thầy Sơn đang giảng bài, Đức thản nhiên đi vô, chào Thầy rồi lại chỗ Quỳnh ngồi , lấy kính tinh bơ ! Thấy Đức gan ghê cơ ?

Gan ? Nàng lại khơi dòng dĩ vãng xưa :

-Đức nhớ không ? giờ Quang, hai đứa mình ngồi bàn đầu mà chẳng học. Cứ viết cho nhau. Đức xé giấy viết Toa Bác sỹ " Quỳnh đã xem Anh Chi yêu dấu chưa ? -Chưa ? -Thuốc hay lắm ? -sao biết -

Cứ xem sẽ biết - Bác sỹ cù là, Quỳnh hông chịu ! " Chú Quỳnh hôm đó đứng lớp dạy bài tập thay Thầy Tú . Ông đã mấy lần trợn mắt dọa Quỳnh đấy chứ ?

Chàng riu rít không kém. Kỷ niệm của một thời sinh viên được hai mái đầu bạc thi nhau kể ...

-Quỳnh nhớ bài của Phan Khôi không ?

-Nhớ ! hai mươi bốn năm xưa .. Chúng ta thì phải hơn ba mươi năm ấy nhỉ !

Bốn

Gần sáu giờ chiều, chàng đưa nàng về. Giòng kỷ niệm đã làm cả chàng và nàng xích lại gần hơn. Nàng mỉm cười:

- Đức này, bây giờ, sau hơn ba mươi năm, khi gặp lại Đức, Quỳnh muốn đòi Đức một lời xin lỗi ?

- ?

- Hồi đó , Đức thấy Quỳnh ngố, Quỳnh khờ nên Đức đã gạt Quỳnh ! Đức năn nỉ Quỳnh đi chơi với Đức một buổi vì Đức sắp du học. Quỳnh từ chối mãi không được nên đành đi. Trong rạp ci ne, Đức đã mi Quỳnh !

Chàng nghiêng sang nàng cười:

-Quỳnh ơi, trách làm gì ? coi như kỷ niệm đẹp đi ? vì bây giờ Đức ..không mi được Quỳnh nữa rồi vì Đức đang có vợ !

Nàng phá ra cười :

-Đức biết không , hồi đó Quỳnh ngố kinh khủng. Khi " bị " Đức mi, Quỳnh ngỡ Quỳnh thuộc về Đức rồi. Quỳnh hậm hực lắm ! sau ba tuần, Quỳnh ..quyết định từ giã ! Thế là Quỳnh viết cái thư !

-Nghe nói dường như ông nào đó mét mẹ Quỳnh là hai đứa mình đi cine với nhau ?

-Không ! vì bức thư của Quỳnh thôi ! Nó rơi vô tay mẹ. Mà sao ngày đó Quỳnh khờ ghê đi . Dấu đâu không dấu, lại dấu sau gối. Thế là bà cụ túm Quỳnh hỏi " Cô có yêu nó không ?" Quỳnh hùng dũng ‘ không ! " Vì vậy khi Đức đến, mẹ ra tiếp !

-Và bị bà cụ giữa thê thảm !

-Đức có trả lời gì không ?

-Không! nói gì nữa ? nói thì cụ mắng thêm , thôi im cho rồi. Mẹ Quỳnh đẹp và nghiêm lắm !

-Mà Đức cũng gan ! sau đó Đức đến nữa , đúng không ? Đến hai lần ! Lần nào, mẹ cũng tiếp Đức , chứ không cho Quỳnh ra !

-Ừ !

-Cũng kiên trì nhỉ ?

-Kiên trì thế mà chỉ rủ rê Quỳnh được một buổi chứ không được suốt đời !

Nàng cười ròn tan :

-Ừ, kiên trì thế mà chỉ dụ dỗ được Quỳnh có một buổi thôi ! Sau đó ít lâu, Quỳnh nhớ trường , nhớ lớp, bèn trốn mẹ đi học. Hôm đó giờ COSA của Thầy Thới. Chẳng hiểu vì sao hôm đó Đức cũng đi học ?chứ bình thường Đức hay cúp cua thầy mò ? Lúc về, Đức cứ rề rề chạy Vespa theo sau, năn nỉ Quỳnh lên xe để Đức đưa về nhưng Quỳnh từ chối !đường như hôm đó là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau ?

-Ừ !

Trời tối. Từ thương xá Eden,thương xá mang mô hình chợ Bến thành trên thành phố hoa đào, thay vì quẹo phải, chàng đã quẹo trái . Đi xa, lại quay lại Chàng đã lạc đường .Nàng hơi sốt ruột , đòi gọi phone cho người nhà chỉ đường nhưng chàng không chịu. Giọng nói vẫn ngọt ngào làm nàng se lòng:

- Quỳnh yên tâm đi, Đức sẽ đưa Quỳnh về mà ? Quỳnh còn nhớ bài Em đến thăm anh một chiều mưa không ?

- Nhớ ! Em đến thăm trời đông giá, đường xa lạnh lùng !

- Và quên đường về !

Nàng mỉm cười . Mười ba năm trước , chàng đã viết cho nàng " Quỳnh ơi, nghe em gái báo có thư em, anh đã phóng xe đến ngay để lấy. Khi về, lòng anh miên man vui và anh đã lạc dù con đường này anh đi biết bao lần. Tập truyện Như cánh vạc bay, em viết về chúng ta, anh coi như đứa con tinh thần của anh và em. Anh luôn để trong xe , Quỳnh ạ . " Mười ba năm trước đó, chàng đã hiên ngang xưng Anh trong thư . Bây giờ thì cả hai lại gọi nhau bằng tên ! đó chẳng phải là một sự ngậm xác định, chúng ta -chỉ còn là tình bạn ư ?

-Đức này, bài Lời tỏ tình dễ thương, Quỳnh viết về Đức , vậy mà được nhiều người thích. Kể cả các bạn trẻ ?họ nói dễ thương thật !

-Nhưng Quỳnh quên một chi tiết .Đó là khi Đức nói " Từ nay bé chỉ chơi với một mình anh thôi nhé, Quỳnh đã xâu hổ và cắn vào vai Đức"

Chàng lại lạc đường khi vào đến khu nhà nàng .Vậy mà nhất định không cho nàng gọi phone. Cứ lấy bản đồ ra " Quỳnh xem này , đây là đường .., mình đang ở ..Đừng lo mà. Đức sẽ đưa uỳnh về tận nhà mà . " Nàng chụm đầu nhìn mà chẳng biết mô tê. Có bao giờ nàng sử dụng đến bản đồ ? huống chi, nàng chỉ mới đến xứ hoa anh đào chưa được một tuần ?

Anh vẫn ngang như ngày nào thế ư . Nàng thấy se lòng mà không biết vì sao. Cứ mỗi lần nghe ai đó " Quỳnh ơi, Quỳnh à " nàng thấy lòng vừa se vừa dịu. Từ ấy , đã bao năm -nàng quên lãng từ gọi tên mình ? Và hôm nay, tên của một thời con gái-của một thời sân trường đại học dấu yêu -lại nghe chàng luôn miệng !

Rồi cuối cùng cũng về đến nhà dù nàng gọi phone cho người nhà nhưng chàng vẫn nhất định không cầm máy, chỉ nàng nghe ! Bướng thế thì thôi !

Năm

Bố già thân mến

Quỳnh bay sang Virginia đúng đêm thứ bảy nên thật tiếc đã không dự buổi nhạc của con bố ! Nơi đây, trời lạnh, không ấm như Thị Trấn giữa làng của bố ! Trước khu nhà Quỳnh ở là rừng phong. Và Hoàng Hải Thủy cũng ở rừng phong của thủ đô hoa đào .Vì thế, Thủy đã " Công tử Hà Đông- Những câu truyện viết từ Rừng phong " ! Quỳnh đã nghịch ngợm với chú Quang " Quỳnh cũng ở Rừng phong !Vậy Quỳnh sẽ viết ở Rừng Phong !Để xem , truyện của Quỳnh có hấp dẫn hơn HHT không ? " Chú Quang bảo " nếu là báo thì Quỳnh thua, nếu là net thì có khi HHT thua ! "

Anh bạn của Quỳnh thì nói, thôi Quỳnh để là Rừng Gió đi ? PhạmDuy có Thị Trấn giữa làng, nghe hay hay ! Hoàng Hải Thủy lấy Rừng Phong rồi thì bây giờ Quỳnh có Rừng Gió đi ?

Bố à, có lần bố nói với Quỳnh Cuộc đời tôi như kiềng ba chân : vợ con, người tình và nghệ thuật . Tôi không vì vợ con bỏ người tình hay nghệ thuật, tôi cũng không vì nghệ thuật mà bỏ vợ con hay người tình ..Tôi biết ơn một triệu lần vợ tôi, bà Á Thánh khi bà nói rằng "Tao biết hết chuyện bố chúng mày nhưng để ông ấy làm nghệ thuật " Các người tình của tôi không trách móc gì tôi . Gặp nhau vẫn con mắt có đuôi ! "

Hồi đó Quỳnh chả hiểu vì sao " con mắt có đuôi ? " cái tò có lẽ bám dính vào Quỳnh suốt đời bố hả ? Nhưng khi gặp lại người xưa, của một thời sinh viên , thì Quỳnh biết thế nào là "gặp nhau, con mắt vẫn có đuôi " rồi bố ạ ?

Bố viết một bản nhạc về Con mắt có đuôi tặng Quỳnh đi ? Còn Con mắt có đuôi này, Quỳnh tặng bố nhé !

Rừng Gió - Một ngày cuối đông - thành phố hoa đào

Hoàng Lan Chi